

Paļaušanās uz Dieva teikto

18 Bet Jēzus Kristus piedzimšana notika tā:

Viņa māte Marija bija saderināta ar Jāzepu; pirms tie sāka dzīvot kopā, viņa bija ieņēmusi bērnu no Svētā Gara. 19 Viņas vīrs Jāzeps, būdams taisns un negribēdams viņai celt neslavu, gribēja no tās slepus šķirties.

20 Kad viņš par to domāja, redzi, Kunga eņģelis viņam parādījās sapnī un sacīja:

"Jāzep, Dāvida dēls, nebīsties ņemt pie sevis Mariju, savu sievu; tas, kas viņā ieņemts, ir no Svētā Gara. 21 Viņa dzemdēs Dēlu, un tu nosauksi viņu vārdā Jēzus, jo Viņš izglābs Savu tautu no grēkiem. 22 Bet tas viss ir noticis, lai piepildītos, ko Kungs caur pravieti ir runājis:

23 Redzi, jaunava taps grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņu sauks vārdā Imānuels, tulkojumā: Dievs ir ar mums."

24 Jāzeps, uzmodies no miega, darīja tā, kā Kunga eņģelis viņam bija pavēlējis, un viņš ņēma savu sievu pie sevis. 25 Viņam nebija ar to tuvības, līdz tā dzemdēja Dēlu, un viņš deva Tam vārdu Jēzus.

Mat. 1,18–25

Mīļā draudze!

Es jums sākumā gribu izstāstīt vienu stāstu. Bija dažas dienas pirms Ziemassvētkiem, Sieviete pamodās no rīta un sacīja savam vīram: *"Es nupat nosapņoju, ka tu man uz Ziemassvētkiem uzdāvināsi pārļu kaklarotu. Ko tu domā, ko tas varētu nozīmēt?"* "O", atbildēja viņas vīrs, *"to tu uzzināsi parīt."* Nākamajā rītā viņa atkal pievērsās savam vīram un teica to pašu. *"Es nupat sapņoju, ka tu man uz Ziemassvētkiem dosi pārļu kaklarotu. Kā tu domā, ko šis sapnis nozīmē?"* Un atkal viņas vīrs sacīja: *"To tu uzzināsi rīt."* Trešajā rītā sieva pamodās uz uzsmaidīja savam vīram. *"Es atkal nosapņoju, ka tu man iedosi pārļu kaklarotu uz Ziemassvētkiem. Ko tu domā šis sapnis nozīmē?"* Un arī viņš viņai uzsmaidīja un sacīja: *"To tu uzzināsi šovakar."*

Ziemassvētku vakarā vīrs pārnāca mājās ar mazu paciņu un dāvināja to savai sievai. Viņa bija ļoti priecīga un uzmanīgi attaisīja paciņu. Un kad viņa to bija izdarījusi, viņa atrada – grāmatu! Un grāmatas nosaukums bija *"Sapņu tulks - ko nozīmē tavi sapņi"*.

Tā jau laikam ir, ka Ziemassvētki var būt tādi bīstami svētki. Cilvēki saceras visu kaut ko, bet galu galā *"čiks vien iznāk"*. Bērni gaida visādas dāvanas, pieaugušie ilgojas pēc harmonijas un satiecības ģimenē – tomēr bieži tas ir tālu no realitātes, un mūsu sapņi izrādās tikai kārtējie ziepju burbuļi.

Tāpēc ir labi, ja mēs atceramies, kā tad bija tie pirmie Ziemassvētki, kad piedzima mazais Jēzus. Jaunajā Derībā mēs varam atrast divus stāstus, vienu Mateja evaņģēlijā, otru Lūkas evaņģēlijā.

Ja Lūkas evaņģēlija centrā vairāk ir Marija, tad Mateja evaņģēlijā vairāk runā par Jāzepu. Parasti par Jāzepu nemēdz runāt. Marija tiek cildināta visādos veidos, bet par Jāzepu parasti aizmirst. No vienas puses tas atspoguļo mūsu pieredzi, ka tie tēvi ātri vien pazūd. No otras puses – vai nav tā, ka mēs tieši to veicinām, ja par tēviem vispār vairs nerunā?

Toreiz, kad dzīvoja Marija un Jāzeps, neviens vēl nedomāja par eglīti, Ziemassvētku vecīti vai dāvanām. Bet kaut kas viņiem tomēr bija kopīgs ar mūsdienām.

Arī viņiem bija savas cerības, kā veidosies viņu dzīve. Jāzeps un Marija bija saderināti, vēl viens gads līdz laulībām. Jāzeps sāka domāt par kāzām, domāja par ģimenes dzīvi un kā gādāt uzturu un mājvietu. Bet tad pienāca brīdis, kas viņu izrāva no visiem sapņiem. Viņš uzzināja, ka Marija gaida bērniņu. Kāda nodevība, kāds kauns! Kāpēc tā notika tieši viņam! Tajā laikā tas bija liels noziegums, un Mariju pēc visiem likumiem vajadzēja nomētāt ar akmeņiem kā laulības pārkāpēju. Tomēr Jāzeps nebija asinskārs, un viņš domāja: *“Lai taču viņa dzīvo tālāk, tikai es gan ar viņu nekad vairs negribu satikties. Lai ļaudis domā, ka es viņu pametu!”*

Tā jau laikam arī ar mums notiek ļoti bieži, ka saceramies visādas lietas, bet beigu beigās iznāk vilšanās. Nekas, dzīve iet tālāk, bet tā vairs nav tā dzīve, kas bija pirms tam. Tagad esam kļuvuši reālāki, nosvērtāki, vairs neuzticamies tik akli. No vienas puses tas ir labi, jo pasargājam sevi no sāpēm, no otras puses mūsu dzīve zaudē krāsu ar to, ka vairs neticam brīnumam. Tomēr ar Jāzepu tā nenotiek. Šis stāsts vēl nav beidzies. Jāzepam sapnī parādās eņģelis. Izrādās, ka ne visi sapņi ir tukšas ilūzijas, ir sapņi, kas ir ļoti nozīmīgi, Bībelē vairāk nekā 70 reizes Dievs runā uz cilvēkiem caur sapņiem. Tā notiek arī ar Jāzepu.

Eņģelis kā Dieva vēstnesis pasaka Jāzepam, lai viņš nebaidās ņemt Mariju par sievu. Bērns ir no Svētā Gara. Šis ir īpašs bērns, Viņa vārds būs Jēzus – tas nozīmē *“Dievs glāb”*. Viņš būs tas, par ko pravietis Jesaja sludināja, ka jaunai sievietei piedzims bērns vārdā *“Imānuels”*, tas nozīmē *“Dievs ar mums.”*

Jāzepam tiek pateikts, ka bērns ir no Svētā Gara. Pie mums šodien nebūs vienāda izpratne, vai un kā tas varēja notikt. Vieni teiks, ka nevar tam ticēt, citi, ka tas vienkārši ir jāpieņem. Man pašam liekas svarīgi, ko eņģēlisti Matejs un Lūka ar to gribēja teikt. Viņiem bija svarīgi parādīt, ka Jēzus no paša sākuma ir Dieva dēls, ka Dievs ir kļuvis par cilvēku. Tāda lieta nenotiek katru dienu, un kā to citādi izskaidrot kā ar brīnumu. Ja mēs tikai ar mūsdienu prātu pieiesim šim stāstam, tas vienkārši zaudēs savu burvīgumu.

Jāzeps izšķiras palikt pie Marijas. Ar to viņš uzņemas līdztbildību par to, ka Marija ir grūta pirms laulībām. Noteikti, ka tas nebija patīkami ģimenes un sabiedrības priekšā. Eņģeļa teiktais ir tikai apsolījums. Jēzus – *Dievs mūs glābs*, Imānuels - *Dievs ar mums*. Tie ir lieli vārdi, ko tajā bērniņā vēl nevar redzēt, tikai cerēt. Jēzus ienākšana šajā pasaulē no paša sākuma ir dīvdomīga. Tūlīt rodas aizdomas un pārpratumi, bet ir arī otrā puse - paļaušanās un paklausība, kas veido telpu, kurā var izaugt Jēzus, un kurā var piepildīties Dieva apsolījums.

Mēs varam sev jautāt, kā ir ar mūsu cerību un uzticēšanos? Ziemassvētki nav atrauti no ikdienas, no Adventa laika, kad gatavojamies uz svētkiem. Bībelē mēs varam ieraudzīt, kāds cilvēkiem jau toreiz bija jānoiet ceļš, lai varētu no sirds svinēt Jēzus piedzimšanu. Arī mēs esam aicināti, uzticēties Dieva vadībai, iziet šo ceļu caur vilšanos un tukšiem sapņiem līdz tam, ka atveramies Dieva mīlestībai, ko Viņš mums ir dāvinājis caur Savu Dēlu Jēzu Kristu. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 22.12.2013. /